

מירי שחם

בעל זבוב

בלילה הוא משתהה עד כי נדמה לו שכבר נרדמתי. רק אז הוא מוריד מהמדף העליון בארון את קופסת זבובי התקיפה שלו. אנחנו אף פעם לא מדברים על זה, כי מה אני כבר יכולה להגיד,

”לייזי, למה אתה צריך קופסה של זבובי תקיפה בארון אמבטיה?”

יותר טוב שאעשה את עצמי לא יודעת מכלום. שוכבת בלי לזוז ומשתדלת לחקות אותי כשאני ישנה. זה לא עניין פשוט, כי השינה בדרך כלל משתקת אותי לגמרי. כשהייתי קטנה, אבא היה צריך להדביק את האוזן לפרצוף שלי, כדי להיות בטוח שאני עוד נושמת. כשגם זה לא עזר, היה מעביר אצבע מחוספסת, טבולה בנפט, בסמוך לנחיריים, שאתעטש, ככה כמה פעמים בכל לילה. מאז אני יכולה שעות, כמו מומיה, בלי להזיז ריס. כי אני לא נוחרת ולא חורקת שן ולא קמה אף פעם באמצע הלילה לפיפי או לקחת כוס מים, אז באמת אי אפשר לדעת. בכלל לא כמו לייזי, שבקושי ישן ולפעמים בבוקר אני מגלה שהסדין בצד שלו ישר לגמרי וקר.

בעיניים עצומות אני שומעת אותו מאלף את הזבובים. בלחש תקיף הוא מאלף אותם, משימות מיוחדות.

למנהיג שלהם קוראים חץ. כשאני מתקלחת, אני שומעת אותם מזמזמים בתוך הקופסה, ויש אחד שמזמזם הכי חזק, אולי הניחוח המבושם של הסבון מעצבן אותו, או הרעש המשפריץ של המים.

לכל הזבובים האחרים אין שמות. הם ממילא שפוטים של חץ, עושים כל מה שהוא אומר. לייזי משקיע בו הרבה באימוני סולו. הוא מבין בדברים האלה. יש לו שיטות, כמו בצבא. לייזי היה ביחידה מובחרת, סודית, משם הביא את הזבובים. אפילו הקופסה בה הוא מחזיק אותם היא בצבע חאקי, עם 'צ' גדולה למעלה על יד המנעול והמון נקבים זעירים בחזית, בשביל האווורור. האילוף מתקיים בעיקר בלילה. אולי כשהזבובים עייפים הם ממושמצים יותר, אני לא

מבינה בזה. כשלייזי מתביית עליך, והמבט שלו נתקע כמו מסמר ישר באמצע האישונים, אין ברירה, אתה מרגיש שאתה פשוט מוכרח לעשות מה שהוא רוצה. יש לו שיטות, והוא יפה כל כך, עם הפלומה הדלילה והמבולגנת של שיער ג'ינג'י על הלחיים, והגבות הבהירות, הסבוכות, שהוא מכווץ בחוזקה בכל פעם שהוא לא מרוצה.

כשחץ ממלא את ההוראות ומצליח בתרגילים, אני שומעת את הגאווה בקול של לייזי כשהוא אומר,
 "בוא גבר, בוא, פתח ת'פה",

ולייזי מאכיל את חץ ישר ללוע פירוורים קטנטנים מהאוכל של דגי הזהב שנשאר בקופסה, כי זכוכים אוהבים דברים מסריחים. הקופסה של האוכל לדגים מלאה כמעט עד הסוף, בקושי השתמשנו. טוב שלא זרקתי את זה לזבל כשמתו הדגים. זוג הדגים, דגי הזהב שלייזי קנה לי במתנה ליום הנישואים הראשון שלנו, מתו בהפרש של שלושה ימים. אחרי שהדג־זכר מת, זה היה משונה מאד, הנקבה הפסיקה לשחות והפסיקה אפילו לאכול, רק שכבה בלי לזוז על השפיצים של האבנים הצבעוניות שריפרו את קרקעית האקווריום וחיכתה עד שגם היא תגמור. זה קצת עיצבן אותי, ובלב חשבתי שעוד פעם סידרו את לייזי ומכרו לו דגים חולים סוג ב', אבל לא אמרתי כלום. כשעברתי ליד האקווריום וראיתי אותה ככה, אפאטית, נהגתי להקיש באצבעותי על הזכוכית, כדי לנסות להוציא אותה מזה ואולי לעורר אותה לחיים. איפה. פעם אחת אפילו הכנסתי יד למים ודגדגתי אותה קצת בבטן, אבל היא רק הזיזה בעיפות את הסנפירים ונשארה תקועה במקום. זה היה לפני חצי שנה. מאז, האקווריום עומד ריק בסלון, רק האבנים הצבעוניות נשארו לדהות על הקרקעית והצינור של האוויר תלוי ככה. לפעמים אני אומרת לעצמי שצריך לקנות זוג חדש, יותר גדולים ויותר יפים מאלו שמתו, זה ישמח את לייזי, אולי אפילו להקה קטנה שתזיז את הסנפירים בעליזות ותשחה מקצה אחד של האקווריום אל הקצה השני. אבל אף פעם לא יוצא לי. תמיד אני שוכחת.

• • •

גם הלילה לא הצלחתי להירדם. אני שומעת את הזמזום של חץ, קרוב קרוב לאוזן. כל כך קרוב, עד שנדמה שהזמזום בא מתוכי.

"חץ, בוא!" לייזי לוחש מהמטבח, והזמזום מתרחק בבת אחת ונחלש.
 "יופי," נוהם לייזי, שבע רצון, ואני יודעת מה יבוא עכשיו, ומכסה את הראש בכרית, ומתחפרת עם הגוף בתוך הר השמיכות, ולייזי מצטרד, "תפוס'תו, חץ,

תפוס'תו, " ויש קולות של רהיטים שזזים ולפעמים צלחות מתנפצות ואגרטלים כל עוד התפוס'תו נמשך, ולייזי ממשיך למלמל ואני שומעת את משקעי הזעם מתעבים ומתמצקים סביב קולו החנוק, ולפעמים אני אפילו מדמיינת שחץ בא לקרוא לי, שאבוא להציל את לייזי, אבל אני מומיה לא זזה מתחפרת עמוק מכסה את האזניים עוצמת עיניים עד שהכל דועך ושוב נהיה מסביב השקט הרגיל של לילה -

ובכל זאת אני לא רגועה, כי לפעמים בתוך השקט הגדול לייזי מתחיל לצחוק, ואין לי מושג מה מצחיק אותו אבל הוא צוחק כל כך צוחק עד שכל הגוף שלו זו והוויברציות מגיעות עד אלי כמו גל הדרף של פצצה, והוא לא מפסיק, וצוחק עד שיוצא לו "איי" ועוד פעם "איי" ואני מדמיינת איך הוא מנגב את הדמעות של הצחוק בשרוול של המדי ב' שהוא לובש בלילה במקום פיז'מה.

כשאני מתעוררת בבוקר הכל שוב מסודר, ורק הטבעות השחורות מתחת לעיניים שלו ושלי התעבו עוד קצת.

כמה שניסיתי לא לחשוב על זה, המחשבות על דרך הדווקא כופות עצמן בכוח. כל לילה אני מחכה במיטה, מה זה מחכה, בכל הגוף אני מחכה, אפילו קוראת לו לפעמים לבוא בטלפתיה, פועמת בוא בוא בוא, או בקול מתוק נשי הכי מתגעגע, בוא כבר הזה, בוא החסר סבלנות המשתוקק, בוא, והוא אומר תיכף תיכף ונשאר לשחק עם הזבובים ואני נקרשת על המיטה כמו אוכל שנשאר בצלחת ולא קורה כלום, כי לא קורה כלום.

וגם כשהחלטתי,

לא מיד ניגשתי,

המתנתי עוד קצת,

אבל בסוף

באמת באמת

כבר לא היתה לי ברירה.

הלכתי לחנות של החיות ושאלתי מה יש נגד זבובים. המוכרת הראתה לי צפרדע ירוקה עם כתמים צהובים בגב וקרומים עדינים בין אצבעות הרגליים, והסבירה שזה ייבוא מדרום אמריקה -

אבל אמרתי,

"לא, אני רוצה משהו אחר"

היא אמרה "רק רגע" ויצאה למחסן ושמעתי את העקבים שלה מתרחקים ומתקרבים, פלאק פלאק, עד שחזרה עם לטאה ואמרה שהלטאה הזאת במיוחד מצוינת נגד זבובים, ושהיא גם במבצע, האחרונה שנשארה, כל השאר כבר

נמכרו אבל אמרתי,

"לא, לא, אני רוצה משהו אחר."

והעיניים שלי נמשכו מעצמן אל כלוב קטן מכוסה בד שחור.

"זה נמר ננסי," אמרה המוכרת והזיזה קצת את הבד וילון.

הוא היה היצור הכי מתוק בעולם. נמר מיניאטורי עם חברבורות זעירות על הגב וזנב דקיק והוא ליקק לעצמו את הפנים עם לשון ורדרדה קטנטנה חמודה, והמוכרת אמרה שהוא לא מרעיש הרבה, וגם כשהוא שואג זה בסופראן, בתדר כל כך גבוה שרוב בני האדם ממילא לא שומעים. לקחתי אותו בידיים, והיה לו ריח טוב כזה, של חלב ושינה עמוקה, והפרווה שלו הבהיקה, והוא הצטנף לי בתוך היד לכדור ונרדם מיד. שילמתי לה, והכנסתי אותו לתוך התחתונים, זאת אומרת, אני יודעת מה אתם חושבים עכשיו, רגע, נמר בתוך התחתונים? אבל לא אכפת לי. מאז שיש לי נמר בתוך התחתונים אני ישנה נהדר, אולי שתים עשרה שעות בלילה, ואם זה לא שווה את זה אז אני לא יודעת מה כן שווה.